

Daisy Mrázková: Slon a mravenec, 1982

A byla noc a byla tma. Po půlnoci se najednou ozval známý mravenčí hlásek: Veverko!

Co se mi to zdá? řekla veverka a začala být zase šťastná.

To se ti nezdá, řekl mravenec.

Kde jsi? řekla veverka.

Tady na kleci, řekl mravenec.

Jak je to možné? řekla veverka.

Dobře, řekl mravenec. Když jsem se vrátil dopoledne k jeskyni, nenašel jsem tě doma, nikde jsi nebyla, cítil jsem Cizího Lovce, cítil jsem, jak jsi spala na pařezu, cítil jsem jeho ruce na pařezu. Šel jsem po jeho stopách až sem. Vlezl jsem do dřevníku škvírou pode dveřmi. To je úžasné. A já chci domů, řekla veverka.

Počkej, přivedu slona, řekl mravenec.

A pospíchal zase pryč.

Jak se vydaly do Juliiny země

Júla seděla na lavičce a komíhala nohama.

„Kam půjdeme?“ řekla.

Hmýza seděla na lavičce a komíhala nohama.

„Kam půjdeme?“ řekla.

„Ne, já se ptám, kam půjdeme,“ řekla Júla.

„Ne. Já se ptám, kam půjdeme,“ nesouhlasila Hmýza.

„Já se ptám!“

„Ne, já se ptám!“

„Já začala první!“

„Ale mě to napadlo!“

„Ale mě to napadlo první!“

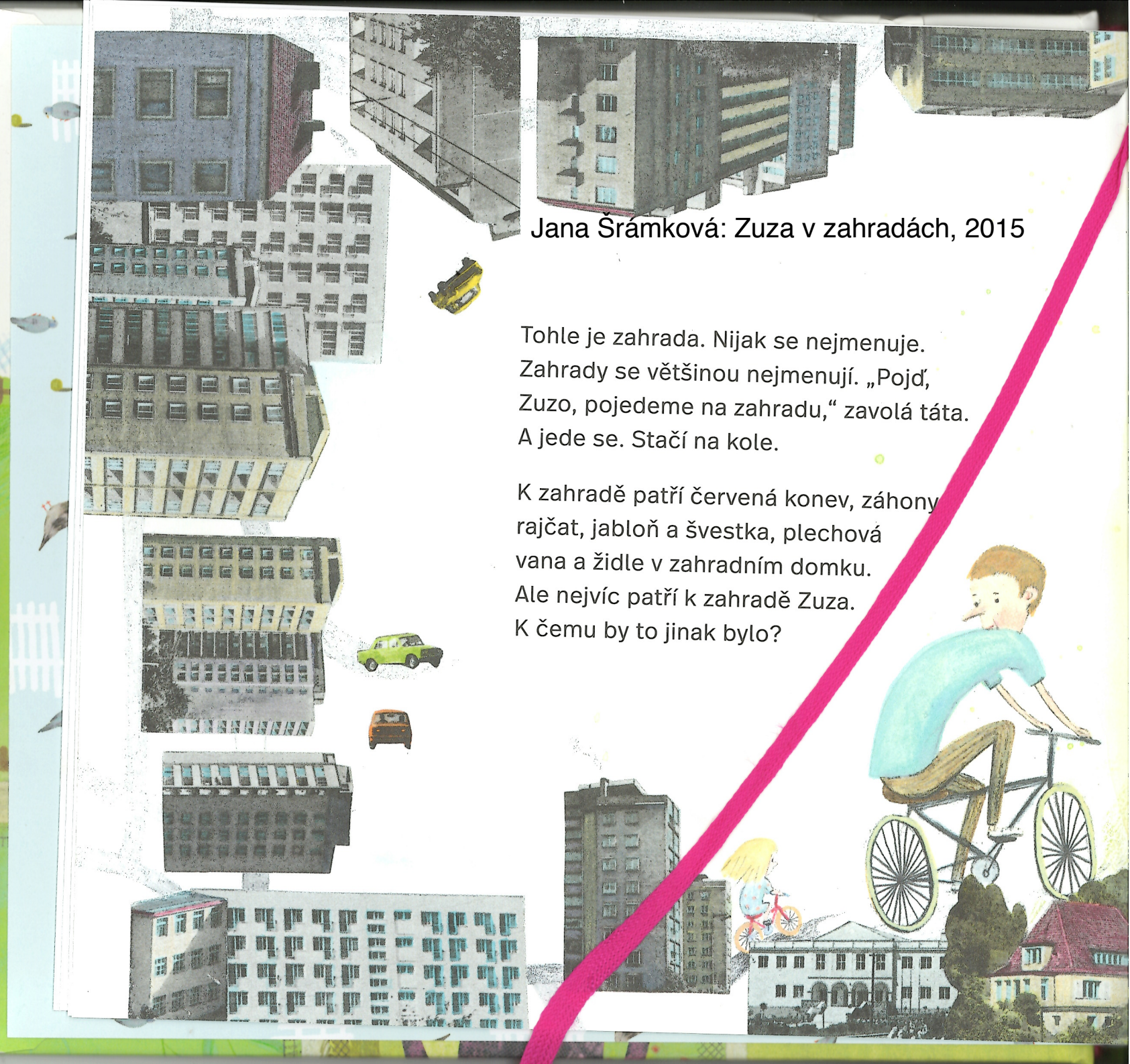
„Tak kam půjdeme?“ opakovala Hmýza a komíhala nohama. Šlo jí to líp, protože byla menší. Bylo jí šest roků, zatímco Júle už osm. Júla byla starší a rozumnější.

„Půjdeme někam, kde to neznáme,“ řekla Júla. „Dnes je ten pravý den na chození do neznámých míst, kde žijou lvi.“

„Jací lvi?“ divila se Hmyzka. „Proč lvi?“

„To se tak říká, ty hloupá Hmyzko,“ řekla Julka. „V neznámých končinách, kde ještě nikdo nebyl, vždycky žijou lvi. A teprv když někdo do té končiny přijde, tak ji nějak pojmenuje, třeba Juliina země. Nebo Hmyzinec. Nebo...“

„Já ti dám Hmyzinec,“ vztekala se Hmýza. „Já svoji končinu pojmenuju Hmyzenčino růžové údolí, a bude to tam vypadat moc pěkně. Ale,“ zarazila se, „co se pak stane s těma lvama? To jako budou v Hmyzenčině růžovém údolí?“

Jana Šrámková: Zuzka v zahradách, 2015

Tohle je zahrada. Nijak se nejmenuje.
Zahrady se většinou nejmenují. „Pojď,
Zuzo, pojedeme na zahradu,“ zavolá táta.
A jede se. Stačí na kole.

K zahradě patří červená konev, záhony
rajčat, jabloň a švestka, plechová
vana a židle v zahradním domku.
Ale nejvíc patří k zahradě Zuzka.
K čemu by to jinak bylo?

ZVÍŘE ZE STĚNY

Náš dům je starý. Když jsme se přistěhovali, bylo v něm plno starého nábytku a dokonce i staré šaty a v koupelně staré kartáčky na zuby. To říkali táta s mámou, já už se na to nepamatuju, a Hanka teprve ně. Na stěnách byly staré barvy a vzory. Všelijaké proužky, vlnovky, kytky, puntíky. I stříbrné a zlaté. Ty si pamatuju líp, protože nám jich máma kousky nechala. Dneska už máme všechny zdi vymalované na bílo nebo na žluto nebo na světle modro, ale ty kousky máma obtáhla tužkou, udělala jim rámečky. Tak ani nemusíme věšet na zed' obrázky, když je tam máme rovnou namalované.

Zed' na některých místech praská. Třeba pod stropem nebo kolem dveří. Jednu prasklinu mám hned za postelí. Večer se na ni dívám a říkám si, kam asi vede. Jestli jsou všude pod omítkou cestičky, jako mají myši pod sněhem, dalo by se prolézt třeba až do kuchyně nebo možná i ven. Rád bych se do škvíry podíval, ale nevejdu se do ní. Ani prst se mi tam nevejde. A nechci omítku loupat, aby mi nepadala do postele.

Tuhle večer, Hanka už spala, v prasklině něco šramotilo. Byl jsem úplně zticha, abych to nevyplašil, jen jsem se díval. Viděl jsem, jak z praskliny vykouklo kulaté oko. Potom druhé. Prohlídlo si mě a zmizelo. Další den to přišlo znova a zase to koukalo. Ani jsem se nehnul, ale dal jsem si ruce před oči a taky jsem se na to koukal

SLEPICE

Není vejce jako vejce, vejce mohou být různá, záleží na tvaru, na barvě a na velikosti, na výstavách se někdy objeví vynikající kus a jedna slepice si umíní, že takovou soutěž vyhraje, nechá si dávat masáže, čte odborné časopisy a opravdu, snese nádherné vejce, jde s ním na výstavu a všichni chodí kolem a říkají, podívejte se na to vejce, není to zázrak, co říkáte, ten tvar, ta barva, vsadte se, že dostane první cenu, ale považte, z ničeho nic se ozve nějaké ťukání, vejce začne pukat, to nádherné vejce se začne celé rozpadat a objeví se kuře, mokré kuře, které je celé udivené a volá na slepici, konečně jsem tady, není to báječné, ale slepice je celá bez sebe, o slepici se pokoušejí mráčky, s něčím takovým vůbec nepočítala, a všichni kolem jsou velice otráveni, takové krásné vejce, takové nevídané vejce a nějaké kuře je takhle zničí, ale kuře neví, o čem je řeč, kuře tohle neposlouchá, kuře je kuře, skáče z velikých schodů a mhouří oči proti slunci, kterého je všude plno.

Jednou se všechny knihy světa rozpadly, věty povolily
a jejich slova se rozskákala do všech stran.
Vypadalo to jako po sněhové bouři.
Všude byly naváté mraky slov.
Některá slova se pokoušela skládat věty, ale moc smyslu to nedávalo.
Třeba: Nemají jelikož lupen chlupatá...
Nebo: Zapomnělo jilm aniž by žárovku pospíchal kdysi...
Jinde se zase sešla stejná slova, aby se porovnala.
Například: Nevím Nevím Nevím Nevíš Nevím Neví...
O kus dál se zase srotily spojky a i aneb, aniž by něco spojovaly.
Navíc se promíchala slova nejrozličnějších jazyků...
Z toho navátého zmatku se vyhrabalo slovo, které nikdo neznal:
ŠAŠUMALOVILA.
A složilo z ostatních slov tuto báseň:

r

K